

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I 252/06
27.02.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Драгомира Милојевића, председника већа, Предрага Глигоријевића, Мирослава Цветковића, Драгана Јоцића и Зорана Таталовића, чланова већа, саветника Мирјане Пузовић, записничара, у кривичном предмету оптуженог АА, због кривичног дела разбојништва у саизвршилаштву из члана 168. став 1. Кривичног закона Републике Србије у вези члана 22. Основног кривичног закона у стицају са кривичним делом неовлашћеног набављања, држања и ношења ватреног оружја и муниције из члана 33. став 2. Закона о оружју и муницији, одлучујући о жалби оптуженог и његовог браниоца, адвоката АБ изјављеним против пресуде Окружног суда у Прокупљу К.59/05 од 21.12.2005. године, у седници већа одржаној дана 27.2.2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

Делимичним уважањем жалби оптуженог АА и његовог браниоца и по службеној дужности ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Окружног суда у Прокупљу К.59/05 од 21.12.2005. године у погледу правне оцене дела и одлуке о казни, тако што Врховни суд кривично правне радње оптуженог АА описане у ставу један изреке побијане пресуде правно квалификује као кривично дело разбојништво из члана 206 став 3. у вези става 1. Кривичног законика, за које му утврђује казну затвора од 3 (три) године, а противправне радње из става два изреке побијане пресуде као кривично дело недозвољено држање оружја и експлозивних материја из члана 348. став 2. у вези става 1. Кривичног законика за које му утврђује казну затвора од 6 (шест), месеци па га ОСУЂУЈЕ на јединствену казну затвора у трајању од 3 (три) године и 3 (три) месеца, уз урачунавање времена проведеног у притвору од 6.9.2005. године до 5.10.2005. године, а у осталом делу жалбе оптуженог АА и његовог браниоца се ОДБИЈАЈУ као неосноване.

О б р а з л о ж е њ е

Окружни суд у Прокупљу побијаном пресудом, огласио је кривим оптуженог АА због кривичног дела разбојништва у саизвршилаштву из члана 168. став 1. КЗ РС у вези члана 22. ОКЗ, за које му је утврдио казну затвора у трајању од 4 године и због кривичног дела неовлашћено набављање, држање и ношење ватреног оружја и муниције из члана 33. став 2. ЗООМ-а РС, за које му је утврдио казну затвора у трајању од једне године и 6 месеци, па га је осудио на јединствену казну затвора у трајању од 5 година, у коју му је урачунао време проведено у притвору од 6.9.2005. године до 5.10.2005. године.

Према оптуженом је изречена мера безбедности – одузимање предмета – аутоматске пушке М-70 АБ 2, фабричког броја 650914 са једним метком калибра 7,62мм.

Истом пресудом одлучено је да трошкови кривичног поступка падну на терет буџетских средстава суда.

Против побијане пресуде, жалбу су благовремено изјавили:

- оптужени АА, из свих законских разлога с предлогом да Врховни суд Србије уважањем жалбе укине побијану пресуду и врати је првостепеном суду на поновно суђење;

- бранилац оптуженог АА, адвокат АБ из свих законских разлога с предлогом да Врховни суд Србије преиначи првостепену пресуду и оптуженог ослободи одговорности или укине првостепену пресуду и врати је суду на поновно суђење.

Републички јавни тужилац својим поднеском Ктж.бр.316/06 од 20.2.2006. године изнео је мишљење да је првостепена пресуда правилна, а да жалбе оптуженог и његовог браниоца треба одбити.

Врховни суд је одржао седницу већа на којој је размотрио списе предмета, заједно са побијаном пресудом коју је испитао по службеној дужности у смислу члана 380. ЗКП, па је по оцени жалбених навода, мишљења Републичког јавног тужиоца Србије, нашао:

- да је жалба оптуженог АА и његовог браниоца делимично основана,

- да побијана пресуда и поступак који јој је претходио не садржи повреде одредаба кривичног поступка и поведе кривичног закона на које другостепени суд пази по службеној дужности у смислу члана 380. ЗКП, а на основу правилне и потпуне оцене изведених доказа првостепени суд је потпуно и правилно утврдио чињенично стање. На основу овога, правилно је нашао да се у радњама оптуженог садрже обележја кривичних дела за које га је огласио кривим и осудио. Стога се неосновано жалбом оптуженог АА и његовог браниоца побија првостепена пресуда због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 11. ЗКП (изрека пресуда је неразумљива, противречна сама себи и разлозима пресуде) и члана 368. став 2. ЗКП (на главном претресу повређено је право одбране оптуженог).

- Члан 368. став 1. тачка 11. ЗКП:

Врховни суд налази супротно наводима оптуженог АА и његовог браниоца да је пресуда јасна и разумљива, садржи разлоге о одлучним чињеницама из којих се поуздано закључује како је оптужени АА извршио кривична дела и које је све радње предузео ради извршења истих. Такође, и из наведених разлога се види који докази потврђују одлучне чињенице о извршењу кривичних дела и како ја првостепени суд ценио изведене доказе, а што је све у складу са садржином доказа на којима се заснивају утврђења првостепеног суда. Стога се у жалбама неосновано истиче супротно, а сасвим је друго питање да ли су ове чињенице правилно утврђене, што представља питање правилности утврђеног чињеничног стања, али не овог жалбеног основа.

- Члан 368. став 2. ЗКП:

Из навода у жалби оптуженог произилази да је повређено право одбране, а у вези са тим, оптужени указује да је најпре признање у истражном поступку било изнуђено од стране припадника МУП-а, као и да суд није прихватио предлоге о извођењу одређених доказа – саслушања предложених сведока, што није прихватљиво.

По налажењу овог суда, испитивање оптуженог у истражном поступку спроведено је у складу са одредбама Законика о кривичном поступку, тако да су супротни наводи оптуженог у својој жалби оцењени као неосновани.

Такође, Врховни суд налази да је првостепени суд правилно поступио када је одбио предлоге за извођење доказа – саслушање сведока, обзиром да је на страни б образложења побијане пресуде, првостепени суд дао довољне, јасне и прихватљиве разлоге о одбијању истих, а које у свему прихвата и овај суд и на исте пућује.

Поступајући на описани начин, првостепени суд није учинио битне повреде одредаба кривичног поступка из цитираних законских прописа како се то жалбама оптуженог АА и његовог браниоца неосновано истиче.

Жалбама оптуженог АА и његовог браниоца, неосновано се побија првостепена пресуда због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања. Првостепени суд је правилно оценио изведене доказе и одбрану оптуженог, па је у складу са одредбом члана 352. став 1. и 2. ЗКП пресуду засновао на чињеницама и доказима који су изведени на главном претресу, оценивши све доказе појединачно и скупно и при томе правилно и потпуно утврдио чињенично стање.

Поступајући на овај начин, првостепени суд је конкретно утврдио да је оптужени АА извршио кривична дела у питању у време, на месту и начин утврђен изреком под један и два побијане пресуде, дајући своја утврђења у првостепеној пресуди и одговарајуће разлоге које прихвата и овај суд и на исте упућује.

Основно питање које се поставља у вези овог жалбеног основа представља побијање правилност и потпуности утврђеног чињеничног стања, а наиме, доследно тези заступаној у току трајања овог кривичног поступка, одбрана и сада у жалбама тврди и понавља да оптужени није извршио кривична дела која му се стављају на терет и да је управо то погрешно утврђено погрешном оценом изведених доказа.

Ценећи изведене доказе, а посебно исказ сведока – оштећеног ББ, првостепени суд је правилно утврдио да је оптужени АА извршио кривично дело разбојништва у саизвршилаштву из члана 168. став 1. КЗ РС у вези члана 22. ОКЗ, како је то детаљно описано у првостепеној пресуди.

Ово није једини доказ да је оптужени извршио ове кривичноправне радње, иако може бити довољан и када нема других. Наиме, исказ наведеног сведока поткрепљује и записник о увиђају од 4.7.2005. године, извештај о криманилистичко техничком прегледу лица места од 5.7.2005. године, а које у свему поткрепљује исказ сведока оштећеног ББ, како то правилно утврђује и првостепени суд дајући за своје закључивање и утврђивање аргументоване и ваљане разлоге које прихвата и овај суд и који се жалбеним наводима не доводе у сумњу.

Обзиром на све то, не стоје тврдње и мишљење изнете у жалбама оптуженог ББ и његовог браниоца да је његово учешће у извршењу ове кривично правне радње погрешно утврђено. При свему томе, свакако је од значаја рећи да се у жалбама не истичу такве чињенице и докази који нису били предмет разматрања у првостепеном поступку, а који би могли утврђене чињенице довести у сумњу, већ се само износи сопствена оцена истих чињеница и околности које је првостепени суд имао у виду и исте правилно оценио, па се у таквој ситуацији неосновано побија првостепена пресуда по основу из члана 367. тачка 3. ЗКП.

Стога су неосновани доказни предлози у жалби оптуженог АА, да се на претрес позове начелник ГГ, да се саслуша сведок – малолетни ВВ, да се позове оштећени на поновно препознавање, да се позову докторке (без навођења имена и презимена), а ово са разлога јер и по оцени овог суда, чињенично стање је у довољној мери расветљено и несумњиво утврђено тако да спровођење предложених доказа је ирелевантно и сувишно, непотребно би одуговлачило овај кривични поступак, а што је свакако у супротности са једним од основних принципа кривичне процедуре – економичности кривичног поступка.

Имајући у виду да су све одлучне чињенице правилно и потпуно утврђене, првостепени суд је извео правилан закључак о правној оцени радњи оптуженог, па је правилно одлучио о његовој кривичи правилном квалификацијом става један и два изреке првостепене пресуде, правилно је применио кривични закон. На основу утврђених чињеница поуздано се закључује да је оптужени АА извршио ова кривична дела и да се у његовим радњама стичу битна обележја кривичних дела у питању, за које је оглашен кривим, наравно, како субјективне тако и објективне природе.

Испитујући по службеној дужности (члан 380. став 1. тачка 2. ЗКП) правилност примене кривичног закона, Врховни суд налази да у смислу члана 5. Кривичног законика ("Службени гласник РС", бр.86/05 од 6.10.2005. године) који је ступио на снагу 1.1.2006. године треба применити као блажи Кривични законик те је преиначио првостепену пресуду у погледу правне оцене дела оптуженог АА описаних у ставу један и два изреке првостепене пресуде, тако што је иста правно квалификовао као: кривично дело разбојништво из члана 206. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, и кривично дело недозвољено држање оружје и експлозивних материја из члана 348. став 2. у вези става 1. Кривичног законика.

Наиме, за кривично дело из члана 33. став 3. Закона о оружју и муницији за које је првостепеном пресудом оптужени АА оглашен кривим, запређена казна затвора је најмање 8 година а наведеним изменама сада се ради о кривичном делу из члана недозвољено држање оружја и експлозивних материја из члана 348. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, за које је запређена казна затвора у трајању од 6 месеци до 5 година, дакле далеко блажа казна, из којих разлога је у односу на ово кривично дело примењен нови закон.

Што се тиче кривичног дела разбојништво у сазивршилаштву из члана 168. став 1. КЗ РС извршеног у саизвршилаштву, у смислу члана 22. ОКЗ, изменама Кривичног закона то дело је предвиђено као кривично дело разбојништво из члана 206. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, па с обзиром на правни став Врховног суда Србије где се под појмом "више лица" подразумева најмање два лица, где је запређена казна затвора од 3 до 15 година као и за наведено кривично дело за које је оглашен кривим.

Како је за кривично дело из члана 348. став 2. КЗ примењен нови закон, а у вези другог кривичног дела – разбојништво су запређене истоветне казне, Врховни суд Србије је и у вези овог кривичног дела по службеној дужности извршио правну преквалификацију дела како би био примењен један закон.

Испитујући одлуку о казни, Врховни суд налази да је жалба оптуженог АА и његовог браниоца у том делу основана.

При одмеравању казне оптуженом, првостепени суд је ценио објективну тежину извршеног кривичног дела, дакле све оне околности ближе утврђене и описане у првостепеној пресуди на страни 7 образложења побијане пресуде. Свим тим околностима дат је одређени значај које оне имају при одмеравању казне, и оптуженом је за кривично дело разбојништва извршеног у саизвршилаштву из члана 168. став 1. КЗ РС у вези члана 22. ОКЗ и кривичног дела неовлашћено набављање, држање и ношење ватреног оружја и муниције из члана 33. став 2. ЗООМ-а РС, је утврдио појединачне казне и осудио на јединствену казну затвора као у изреци првостепене пресуде.

Врховни суд, међутим оцењује да су утврђене појединачне и изречена јединствена казна строжије него што је то нужно са становишта сврхе кажњавања и своје неоправдане строгости не представљају адекватну казну, па је у том погледу жалба оптуженог и његовог браниоца основана.

Стога је Врховни суд уважавајући жалбе оптуженог и његовог браниоца и имајући у виду измењену правну квалификацију која је овом пресудом донекле ублажена, преиначио првостепену пресуду у делу одлуке о казни, тако што је оптуженом за кривично дело разбојништво из члана 206. став 3. у вези става 1. КЗ утврдио казну затвора у трајању од 3 године, а за кривично дело недозвољено држање оружја и експлозивних материја из члана 348. став 2. у вези става 1. КЗ утврдио казну затвора у трајању од 6 месеци, а затим га применом члана 60. Кривичног законика осудио на јединствену казну затвора у трајању од 3 године и 3 месеца, у коју казну се оптуженом има урачунати време проведено у притвору од 6.9. 2005. године до 5.10.2005. године, налазећи да овако одмерена казна је адекватна степену кривичне одговорности оптуженог као учиниоца и друштвеној опасности извршених кривичних дела и да представља праву меру за остваривање сврхе кажњавања, предвиђене чланом 42. Кривичног законика.

Са изнетих разлога, а на основу одредбе члана 388. и 391. ЗКП одлучено је као у изреци пресуде.

Председник већа-судија,

Драгомир Милојевић, с.р.

Записничар,

Мирјана Пузовић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

СД